

The image features a dark navy blue background. In the center, there is a large, irregular splash of purple and magenta watercolor paint. Overlaid on this splash is a white geometric frame consisting of a square with its corners cut off by diagonal lines, creating a star-like or crystalline shape. The text "NOVI ZVON" is written in a clean, white, sans-serif font, centered within the geometric frame and partially overlapping the watercolor splash.

NOVI
ZVON

NOVI
ZVON

Revija za sodobno književnost
april 2019

KAZALO

POEZIJA	5
Tinkara V. Kastelic	6
<i>Marec</i>	6
Nejc Klemenc	7
<i>Haikuji</i>	7
Mateja Pezdirc	8
***	8
***	9
***	10
Aljaž Primožič	11
<i>clement</i>	11
<i>čisto potih</i>	12
<i>moje stanovanje</i>	13
<i>zgodnja jutra</i>	14
Dejan Štiglic	15
<i>škandal in šok v garderobi H&M-a</i>	15
Sonja Grmovšek	16
<i>sebstvo</i>	16
Dušan Marolt	17
<i>Igrajmo se</i>	17
<i>Gorenje</i>	19
Rene Vremec	21
<i>Si le Trenutek</i>	21
PROZA	22
Bojan Ekselenski	23

<i>Krogla</i>	23
Samanta Hadžić Žavski	26
<i>Pesnik</i>	26
HIBRID	30
Patrik Kolar	31
<i>Aforizmi</i>	31

POEZIJA

Tinkara V. Kastelic

Marec

Tako dolgo sem te čakala
In tako dolgo te ni bilo
Od nikoder -
Skoraj sem že obrnila glavo
(Skoraj je bila tišina
Večja od vsote tvojega in mojega glasu)
Skoraj sem že pozabila
Tvoj obraz
Vonj ki kaplja name
S stropa moje sobe
Ko se najin čas izteče
V votlino mojega trebuha
Ki od prvega dotika tvoje dlani
Diši po mehkem in novem
Po čaju in po toplem mleku
Po mali špranji med zavesami
Enosobnega stanovanja
Tega ali nekega drugega
Glavnega mesta -
Če razmakneš prste ugotoviš
Da je časa še vedno dovolj
Da pripešačiva skupaj spet
Do vrat tega popoldneva
Se usedeva skupaj na stopnico
Hladno in mokro
Vsak svojo
In pustiva da tvoja dlan spet najde mojo
In moj trebuh spet dobi ime.

Nejc Klemenc

Haikuji

Zunaj je zima.

Objeta sva na kavču.

Med nama tudi.

Na istem mestu

obujava spomine.

Prižgem ti svečo.

Modra svetloba.

Guglam "neboleča smrt".

Link vijoličen.

Mateja Pezdirc

Obsedeti v megli
in ne ločiti vode od horizonta
in biti tiho kot poslednja gverila.
To je obstoj v somraku.
Zadnjih dni dih v kalni vodi.
Skrivaj med mangrovami brodim
in se spotikam ob korenike.
Do popka v vodi in brez glave
hodim za glasovi iz nevihte.
Krik in zamolk in tišina.
Kratkih sap in trudnih nog
cepetljam za soncem.
Odprtih oči in nemih rok
spim v krošnjah zimzelenih.

V tem mojem mestu ulice nimajo sijaja.

Aleje so prazne, mrke, sive.

Vse mostove so podrli in zgradili stolpove v nebo.

V reki krvi so oprali svoja oblačila,

v temo so skrili svoje grehe

in se umili z zahodno svetlobo.

Dež bo rosil nanje,

da izmije prekletstvo z njihovih dlani.

Zaradi njih umira mesto,

v katerem so se rojevali rodovi davnine.

Zaradi njih je pusto in prazno.

Ulice, ki so nekdaj nosile sence pravičnih,

so sedaj temne in zapuščene.

Njihove roke so še vedno umazane od krvi bratov,

ki so padali pod njihovimi meči.

Vladarji mojega mesta niso tisti na oblasti,

vladarji mojega mesta so duhovi bratov davnine,

pradavni rodovi, ki so se zbudili s soncem.

Vsakič, ko polarni veter zaveje po alejah

in ko se trgi napolnijo s snegom,

se spomnim nanje.

Se spomnim rodov, ki jih nisem poznala

in pomislim, kako so nekdaj

biseri bivali na ulicah tega mojega mesta.

Stati bos v mlačnih lužah poletja.

Plesati v ogledalu.

Spati s sencami poldneva.

Videti oranžno toplino zaprtih oči.

Živeti v strasti.

Loviti mlade cvetne popke.

Aljaž Primožič

clement

fuck you and your blue sky

si napisal,

zmečkal papir

ter ga zalučal pod mizo.

tukaj izgubljaš.

vse upe.

vsako francosko sopomenko.

amour.

zajočeš

in si ajda,

ki počasi prodira nazaj

skozi kamen.

obute ima

zguljene škornje in

s hrapavim,

skoraj neprepoznavnim glasom

šepeta,

da bo enkrat vsega konec.

potem si pogledal skozi okno.

čisto potih

nekomu navijati lase

okrog kazalca

in mu ob tem

na uho šepetati

bowiejeve single

iz začetka osemdesetih,

s palcem in sredincem

drhteti po laseh

ustvarjati trenje

razmrežena

in čisto potih

potovati dalje

do glave

senc

in roba brade,

kjer zdrsneva

pod potno majico.

moje stanovanje

bog

živi

v mojem stanovanju

in je gluhonem.

kadar potrkaš na vrata. ne sliši.

kadar se potem skoraj potihlo dotakneš mojih ustnic. ne sliši.

ne sliši ritma razmajane postelje,

brbota jutranje kave.

ne sliši niti

gumbov na srajci,

ki se nama režijo od sramu

preden se posloviva.

kadar potem odideš,

mi v znakovni govorici

skoraj nemo

pove,

da je vse videl.

in da tega ni znal preprečiti.

zgodnja jutra

zgodnja jutra

pretepenih ljubljanskih megel.

pod posteljo raztrgani srajci

in omet poceni študentskih stanovanj,

ki pada na njiju.

pošten sem,

vedel si.

pa kaj to sploh še šteje?

oranžna luč utripa na semaforju.

utripa.

utripava.

skozi okno v tvoji garsonjeri bi lahko videl vse.

pravzaprav

so okna smešna.

ti vidiš vse, vse vidi tebe.

in starka, ki je pogledala proti nama.

soseda, rečeš,

ni vajena.

pomahaš.

ne vem, zakaj pomaham za tabo.

priznam,

všeč mi je, da na nočni omarici hraniš mamo in očima.

videl sem te,

kako si sinoči, preden sva zaspala,

s palcem pogladil mamine svetle kodre na sliki.

takrat sem se zastrmel v napis nad posteljo

cupid is a bitch

in te hrapavo pobožal po laseh.

Dejan Štiglic

škandal in šok v garderobi H&M-a

če počistiš svoj umor
Jupiter ne bo opazil

pitaj ljubezni kisik
ob vsaki priliki
dokler ni situacija
mokra

kapljaj tista šikana hihitanja
dol
do svojih gležnjev
zavedajoč se mesene muke

vsaka zadnja cigareta je trapasta
če je v paru
z jalovim vrhuncem

vzpenjaj se
ojačaj
se stopnjuh

v spretno seks mojstrstvo

izštekana genetična sprijenka

Sonja Grmovšek

sebstvo

izsredinila se bom v položaj

najbolj

srečnega otroka ki se

počasi izliva vase

se bom

izpila iz tvojega naročja nazaj

vase

Dušan Marolt

Igrajmo se

brazgotine v napuhu spregovorijo skozi igro
rjuha v času se odziva drugače kot ostrina žerjavice
koža v preplahu jutra
spregovori zelo na široko še širši množici
tišina opeke drži skupaj reklamne ulice pobegov
mesto v prostoru je luska nasedlih koral
bližnjica razkosa isti vhod kot začetek vdora v sanje
strgana meja se obrne stran ko kontekst sovpada s strukturo
naše mame niso bile kurbe
dežniki so se razprli iz usmiljenja do nagačenih korakov
zlatniki dot so vohali maternice
jagodičevje mačic je izvrglo vonj filmskih fraz
če bi resnično želeli zdraviti pomaranče na recept
bi cepili oranžno barvo in darovali vodene barvice Aero
zbudiš se v sredo in prespiš popek noči
v vijoličnem bljuvaš freudovske komplekse
obrambni mehanizmi ti utripajo kot potopljene hlačnice
ki jih TV oglasi promovirajo kot benigno hiperplazijo prostate
iz čistega veselja do polovice svojega dosedanjega življenja

razgrneš trebuh in hrepeniš po igri Domino
pike na ploščicah se povezujejo kot zašite besede
v podpičju lepijo hrapav prhljaj
v vulkanu se ukrivlja prisila
po stalaktitih močnih prijemov prši vrtinec bele golazni
nedrja odtočnih cevi bežijo v privid šumečih tablet
prehodiš rezino zemlje kot Krpan
v pljunku je anarhistična sol
gledaš zreš čakaš
nato te zadane vrtni palček sečoveljskih kvadratov
prešine te uvid da ljudje pobijajo ljudi kot v partiji biljarda
brez metod empiričnega zgoščanja
le z belimi rokavicami ki brezsravno vpijajo Bepanthen
in puščajo tetovirane brazgotine
pogledati drugam v ovinku je razsvetljenje
toda mrak in prazna vsebina smsov lahko v ljudeh izvotlita le infarkt
intelligenčnega kvocienta ki se ga ni treba dotakniti
kajti nova igra prinaša zlagano vnemo novih aplikacij
ki so kot gruleči kamni v nevednem produ

Gorenje

tako mnogo prevzetih glasov
vsi odhajajo brez sledi
za seboj pa vlečejo kresničke
midva samo leživa
štejeva letnice na posteljnem okvirju
igrava za kar sva odrasla
doraslost je navdušenje
zbistri protislovni propad
sprejemava zvoke zvutih cigaret
tlijo s svojimi notami
zanetijo ogromen svet
tiho je zelo tiho
skoraj prestrašen prostor
se spravlja z razlikami
ogrožajo majajoče osebnosti
zdelane mladosti se motijo v geometriji
poleg naju steklena skleda
nekoč so v njej plavali mandlji
stavki govorjenih plamenov
sama sva
ni niti mrčesa

da bi preko delil smeh
malo prej je bil potres
še bolj sva se naslonila drug na drugega
zmagala na lestvici mladih glasov
midva sva v redu
okoli naju še bolje
nitno prepreden obstoj dima v kozarcu
sipa nebo sipajo lestenci
pitje svetlobe
udarjanje po ljubezni
malo tega malo onega
minevava
z rokami pometava drobce kalupov
trezna potujeva po filozofiji
vsako minuto zapihava v zrak
se spomniva večine kapelj
hečno se dotikava z zaprtim ploskom
ujameva svojo kresničko
ne hitiva
kar počaka nikoli ne odide

Rene Vremec

Si le Trenutek

Dotik rok neznancev na podzemni

Stik oči

Menjaj besed

Obarvana jesen ki pade na tla

In zmrzne

Bežen trzljaj spečega

Obraz med obrazi

Medmet v dialogu

Kaplja v oceanu

Morda te že jutri pogoltne kak deček, ki se je ravno naučil plavati.

The image features a dark navy blue background. A large, irregular splash of orange watercolor paint is centered, with edges that are soft and textured. Overlaid on this splash are two white geometric shapes: a circle and an equilateral triangle. The circle is positioned such that its center is slightly below the horizontal midpoint of the splash. The triangle is oriented with one vertex pointing upwards, its base at the bottom of the frame. The word "PROZA" is written in a bold, dark navy blue, sans-serif typeface, centered horizontally and partially enclosed by the white circle. The overall composition is minimalist and modern, with a strong contrast between the dark background, the vibrant orange, and the white lines.

PROZA

Bojan Ekselenski

Krogla

Antilopa je oprezala ...

Krogla se je pojavila sredi križišča in v hipu naredila prometni zamašek. Avtomobili so se nagnetli in čez čas so nestrpni vozniki začeli hupati.

Krogla je vztrajala sredi križišča in na semaforju so se prižgale rdeče luči.

Kolona hupajočih je postajala vse daljša. Pešci so se pri poskusu prečkanja ceste ujeli v nevidno opno in v njej ponavljali zadnji korak.

Lebdeča krogla se nikakor ni hotela premakniti.

Nekateri so se naveličali čakanja in so poskusili obrniti avto. Ni šlo. Ponavljali so zadnje kretnje, ostali so nekako zamrznjeni tam, kjer jih je doletelo.

Do križišča se je s sireno prebila policija. Pred kroglo je oprezno stopil mrki policist. Kot se za represivni organ spodobi, je odločno dejal:

»Kar koli ste, če se takoj ne umaknete, vas bomo oglobili zaradi oviranja prometa. S svojim dejanjem kršite ...«

Krogla se ni zmenila za grožnjo. Policist se je hotel vrniti v avto. Ni mu uspelo. Znova je, a tokrat ne po svoji volji, ponovil:

»Kar koli ste, ...« in to je ponavljal in ponavljal.

Drugi policist v avtomobilu nekaj časa ni vedel, kaj naj stori. Kolega je tam stal in kot navit ponavljal svojo mantro o globi zaradi oviranja prometa. Odločil se je posredovati. Izstopil je in potegnil gumijevko. Med enim in drugim korakom je zastal in ponavljal zadnji gib.

Zbirala so se zijala in kroglo fotografirala, prostora za selfije je hitro zmanjkalo, saj so se vsi ujeli sredi svojega početja.

Travniki, pločniki in parkirišča okoli križišča s kroglo so se napolnili s hecno trepetajočimi ljudmi, ujetimi v svoja zadnja dejanja.

Nabirali so se avtomobili različnih medijskih hiš. Kakor hitro so reporterji začeli s poročanjem, so se zaciklali po nekaj prvih stavkih.

Mimo se je prebil avto ministra za zunanje zadeve. Očitno je oblast mislila, da gre za diplomatski incident. Minister se je skobacal iz velike limuzine in stopil poleg policista, ki je ponavljal svojo grožnjo o globi:

»Kar koli ste, v imenu vlade vas pozivam, da sporočite svoje namene. S svojim pojavom ste kršili ...«

Nekaj je ministru prekinilo misel in ponavljal je svoj stavek enake dolžine kot policistova grožnja z globo.

Kmalu je prišel predsednik Migrantske stranke:

»Zagotovo ste ekonomski migrant. V imenu stranke vam zagotavljam, da vam uredimo azil ...«

Tudi kuštravi mož deških potez se ni mogel več odlepiti od svojega dejanja. Svoj nagovor je ponavljal v zboru z ministrom in policistom. Za spremljavo so reporterji ponavljali svoje uvodne stavke.

Privihral je zaripel okrogloličen mož Domovinske stranke:

»Kako vam je uspelo mimo žice? Ne potrebujemo lačnih ...« in tudi on je, v družbi do migrantov prijaznega političnega kolega, ostal ujet v neskončnem ponavljanju.

Krogla je lebdela in kmalu se je nad njo ujel policijski helikopter, sledila sta mu dva vojaška. Tudi nekaj dronov je obstalo na svojih mestih. Čeprav jim je kmalu zmanjkalo energije v akumulatorjih, so vztrajali. Lebdeli so na mestu, kjer jih je ujelo.

Mimo vse te množice ponavljajočih se gibov in glasov je krevsal brezdomec s plastično vrečko. V žepu znošenega suknjiča je z roko težkal napaberkovan drobiž. Zvedavo je opazoval vso to hecno zmešnjavo. Imel je en sam cilj, trgovino, kjer bo

drobiž zamenjal s cenenim vinom. Radovedno se je približal križišču in krogli. Ni ga vodila radovednost, temveč žeja. Nekako se je zrinil mimo cepetajočih ljudi, ujetih med dvema korakoma prečkanja ceste. Nanje ni polagal pozornosti, kajti njegova motivacija je bila na drugi strani križišča.

Kljub vsemu trudu mu ni uspelo mimo vseh teh ljudi. Množica je bila pregosta in nihče ni hotel odstopiti niti za pol koraka. Ugotovil je, da edina pot do trgovine z radostno odrešitvijo prečka križišče s kroglo. Tam čez je bila, čeprav mu je pogled zastirala šmentana okrogla pojava.

Nekaj metrov pred kroglo obstane, oprezno potežka drobiž. Nekaj časa razmišlja, kaj naj stori. Žeja je vse močnejše pritiskala na njegovo izmučeno dušo. Ni več zdržal. Nekaj trenutkov je čakal pred kroglo. Okleval je, končno se je opogumil:

»Lahko grem mimo? Prosim?«

Krogla je v hipu izginila, brezdomec se je znašel sredi križišča z nestrpnimi vozniki.

Samanta Hadžić Žavski

Pesnik

Svojega moža sem prvič videla 21. junija 2000 v Portorožu na festivalu, ki se dogaja vsako leto, Pesniški večeri. To je bil drugi dan tridnevnega festivala. Sploh mi ni bilo do tega, da grem, a je Tinka vztrajala, da obstaja možnost, da tam spoznam koga zanimivega, ravno dva meseca po tem, ko sem se razšla z nekim idiotom, po imenu Matej. Vedela sem, da ni najboljša ideja, sploh v mojem tedanjem stanju, ki sem ga takrat sama imenovala Dvomesečno pitje po tem, ko mi je Matej strl srce. Tinka je poleg tega, da me je prepričala v obisk festivala, vztrajala, da naj preberem kakšno pesem. Rekla sem ji, da absolutno ne, saj so moje pesmi naravnost odurne, sploh pa zdaj, ko vse objokujejo Matejevo varanje in njegov odhod.

Prvi dan je bil naravnost katastrofalen. Kar koli se je dogajalo, me je spomnilo nanj. Vsaka beseda, ki so jo prebrale pesnice in pesniki, se mi je zarežala naravnost v dušo. Zvečer sem se seveda napila, jokala in bruhala, naslednji dan vstala ob enih, šla s potrpežljivo Tinko na plažo, tam spila dva slaba koktejla, nato pa sva se, takrat nevede, odpravili zame usodnemu večeru naproti. Na odru je stal ravno, ko sva prišli na prizorišče. Imel je malo daljše, skodrane črne lase, globoko zelene oči in prijeten glas. Čutila sem vsako njegovo besedo posebej. Dvakrat med branjem, se mi je zazdelo, da je pogledal naravnost vame in se mi nasmehnil.

Spomnim se tudi prvega večera, ko sva se ljubila. Datum se sicer ujema s tistim, ko sem ga spoznala, ampak da me ne bi kdo slučajno označil za radodajko, ker to definitivno nisem. Z Matejem, ki je bil moj prvi fant, sem bila štiri leta. Drugi, s katerim sem skočila med rjuhe, je moj zdajšnji mož. Ko sva prepotena zaključila, sem ga prosila, če bi mi še enkrat prebral pesem, ki jo je bral na odru. Šla je takole:

Ko ob tebi ležim,

mi zastaja dih

bojim se,
da se ne prebudiš
tudi ti, mila,
v tem primeru
bi nehal trajati
najin trenutek,
ko mi oči počivajo
na beli srajci,
katere gumbe sem odprl
včerajšnji večer.

Odložil je list, ki mu je narekoval prebrane besede, nato pa še eno uro navdušeno razlagal, da črpa navdih v naravi in v ljudeh, ki ga obkrožajo. Preden sem zaspala, mi je povedal še vsaj tri četrt svoje življenjske zgodbe. Zdelo se mi je simpatično, da tako rad deli svoje skrivnosti z mano.

Vse dokler nisem nekaj let nazaj ugotovila, da te skrivnosti deli s čisto vsakim, ki si vzame pol ure časa, da ga posluša. Tudi njegove pesmi so se mi prvih nekaj let zdele izredno erotične in globoke. Tudi te se mi zadnja leta zdijo le še globoko sranje. Človek, s katerim imam dva otroka, se mi zdi neumen. Včasih celo zaostal. Najhuje od vsega pa je to, da je poln samega sebe.

Najhuje je, ko pridejo k nama prijatelji. Prav vidim jih, kako se spogledujejo in zavijajo z očmi, vsakič, ko začne izvajati svoje recitale. Potem me pogleda in reče, da je za vse to kriva njegova muza, njegova Laura. Potem nekaj časa še naklada o Petrarki in kako lahko brez težav katero koli njegovo pesem primerjamo z njim.

Velikokrat razmišljam, da bi ga preprosto zapustila. Bog ve, kaj bi storil v tem primeru. Strah me je, da bi se ubil. Ne, da se tako cenim, ampak človek je resnično moten. Ne morem biti odgovorna za to in s tem živeti celo življenje. Namesto tega si raje na tihem želim, da bi se to uredilo samo od sebe. Vsakič, ko gre na letalo, si predstavljam, da bi lahko šlo kaj narobe. Vsakič, ko se pelje v Zagreb na svoje tako

imenovane sestanke z nekim zagrebškim kolegom, pesnikom njegovega kalibra, na skrivaj poslušam radio, če se je morda na avtocesti iz Ljubljane zgodila kakšna prometna nesreča. Vsakič, kadar gre na sprehod, se nasmiham ob misli, da bi ga vsaj oropali in pretepli, vendar mi nasmešek venomer, ko pride nazaj, hitro zbledi z obraza.

Ne morem verjeti, kako slabo ocenim moške. Prav tako mi ni jasno, kako so si lahko vse moje kolegice, vključno s Tinko, našle normalne partnerje.

Gledam svoja sinova. Starejši me vedno bolj spominja nanj. Glede vsega. Tako kot da jaz nisem imela nič opraviti z njegovo vzgojo. Mlajši je bolj normalen, po meni. Ne postavlja se tako kot njegova oče in starejši brat. Starejši je zadnjič za šolsko nalogo napisal pesem in se že štirinajst dni petelini z dobljeno petko, kot ga je naučil njegov oče. Dragan pa seveda prekipeva od ponosa. Zadnjič je malega celo prepričal, kar sicer niti ni bilo težko, da na neki večerji z najinimi znanci, pesem na glas prebere in stopi na mesto svojega očeta, petelina.

Naslednji dan, ko smo sedeli pri mizi, se pogovarjata o pesnjenju in o tem, koliko duše moraš vložiti v to, da neka pesem resnično povzame to, kar želiš povedati. Šlo mi je na bruhanje. Malo zaradi Draganove težko začinjene omake za špagete, malo zaradi njunega pogovora. Pred očmi se mi je odvrtelo celotno otroštvo najinih sinov. Pri starejšem je Dragan dajal vse od sebe. Vpisal ga je na kar koli si je želel, ga učil košarke, plavanja, kolesarjenja, vsega, kar naj bi te starši naučil. Ko se je rodil mlajši, je Dragan dajal vtis, kot da mu je odveč. Še vedno je skakal samo okrog svojega Gorana in izgledalo je, kot da mlajšega Tilna vzame z njima na ribolov samo zato, ker mora. Včasih mi je celo rekel, naj se jaz ukvarjam s Tilnom, da bosta on in Goran lahko trenirala. Gorana je tudi vedno bahavo hvalil pred mlajšim bratom in Tilnu celo svetoval, naj se malo zgleduje po bratu. Ko sva se tisti večer odpravljala spat, se je Dragan obrnil k meni in rekel:

»Kaj ti je? Ali nisi ponosna na najinega sina?«

»Misliš, sinova?«

»Ne sinova. Na Gorana, ki postaja tako dober pesnik kot jaz.«

»Če je napisal eno dobro pesem, še ne pomeni, da je dober pesnik.«

»Ne, da je. Da bo. Zelo dober občutek imam glede njega.«

»Tudi če imaš napisanih dvesto pesmi, še ne pomeni, da si dober pesnik.«

»Kaj ti je no? Od kod zdaj vsa ta zajedljivost in kaj hočeš s tem povedati?«

»Da nisi dober pesnik, Dragan! Tako, pa sem rekla.«

»Prosim?« Prisegla bi lahko, da je zajeceljal. »Očitno si tečna zaradi drugih stvari in si posledično žaljiva. Zato tega sploh ne bom vzel osebno, ti pa premisli o svojih besedah in se mi opraviči, ko boš pripravljena.«

»Tvoje pesmi so za en drek!« Čutila sem svojo neizprosno. »Tvoja prepotentnost je zgrajena na kupu dreka!«

»Kaj ti je? Se ti je čisto odpeljalo? Zakaj pa tega nisi mogla prej povedati? Sploh veš, kako me prizadene, da cel čas trobim okoli, da si moja muza, tebi pa se zdijo moje pesmi sranje? Kaj pa je narobe z njimi?«

»Kot sem rekla, drek so. Tako kot tvoj karakter in tako kot bo drek tudi karakter najinega starejšega sina.«

Izdavil je še: »Nisi normalna,« in odšel.

Po dolgem času sem zvečer legla v posteljo in takoj, brez nekih filozofskih razglabljanj, zaspala. Domov se je vrnil naslednji dan. Nekaj časa nisva govorila, nato pa sva se morala dogovoriti o tem, kdaj pridejo zvečer najini prijatelji. Ko smo zvečer sedeli s kozarci penine v rokah, je Grega pogledal mojega moža in se nasmehnil:

»Kaj je, Dragan? Danes ne boš nič prebral.«

»Ne.«

Nato je nekaj svojega novega materiala prebrala Tinca in me na koncu vprašala, če še kaj pišem. Rekla sem ji, da čakam na izdajo zbirke kratkih zgodb in vsi so presenečeno strmeli vame, najbolj moj mož.

»Lahko vam preberem katero. Vam bom kar prvo. Naslov je Pesnik.«

HIBRIDI

Patrik Kolar

Aforizmi

Zgodovina se ponavlja le tistim, ki dovolj dolgo živijo.

Po dolgem iskanju sorodne duše je na koncu izgubil sebe.

Najti otroka v sebi je najlažja pot do enostarševske družine.

Stari časi so vedno boljši od sedanjih. Zlasti zato, ker se jih nihče več ne spominja.

Tudi vodnjaki modrosti lahko presahnejo.

Pametni telefon je postal moj najpametnejši prijatelj.

Starejši kot so politiki, tem raje kujejo dolgoročne strategije.

Demokracija je kot igra, v kateri statisti prevzamejo vse glavne vloge.

Le zaljubljenost vase lahko neomejeno traja.

Daljš kot je študiral na univerzi, manj je bil univerzalen.

Kdor ničesar ne razume se tudi nikoli ne moti.

Zaradi podnebnih sprememb se bodo štirje letni časi kmalu ohranili le še na jedilnih listih italijanskih restavracij.

Če bi modri vedno popustili, bi svetu kmalu vladali le bedaki.

Najbolj zaskrbljujoča so vprašanja, na katera ni moč napisati aforizma.

NOVI ZVON

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Anja Grmovšek

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Aljoša Toplak

Strokovna sodelavka – lektorica:

Jana Šter

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar

Letnik VIII, številka 2

(april 2019)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.